

Lee Child

Capcana Margrave

Traducere din limba engleză
de Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Laurențiu Dulman

Design și ilustrație copertă:
Artwork courtesy of Amazon Content Services LLC

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Vlad Condur

Corectură:
Ana-Maria Tamaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHILD, LEE

Capcana Margrave / Lee Child; trad. din lb. engleză de
Constantin Dumitru-Palcus. — București: Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1280-7

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)
821.111

Titlul original: Killing Floor
Autor: Lee Child

Copyright © Lee Child 1997
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1280-7

Capitolul 1

Am fost arestat în restaurantul lui Eno. La orele douăsprezece. Mâncam niște ouă și beam cafea. Un mic dejun întârziat, nu un prânz. Eram ud și obosit după un drum lung pe jos printr-o ploaie torențială. Tocmai de la autostradă până la marginea orașului. Restaurantul era mic, dar luminos și curat. Nou-nouț, construit ca să semene cu un vagon de cale ferată modificat, îngust, cu o tejghea lungă pe o latură și o bucătărie ieșită în spate. Avea separeuri aliniate pe peretele opus și o ușă în locul în care ar fi trebuit să fie separeul central.

Mă afluam într-unul dintr-ele, la fereastră, și citeam în ziarul uitat de cineva un articol despre un președinte pe care nu l-am votat la ultimele alegeri și n-aveam de gând să-l votez nici de data asta. Afară, ploaia se oprise, dar geamul era încă împestrițat de picături strălucitoare. Am văzut mașinile de poliție oprind în parcare acoperită cu pietriș. Se mișcau repede și roțile au scrâșnit la oprire. Barele luminoase de pe capotă pâlpâiau și piuiau. Lumini roșii și albastre în picăturile de ploaie de pe fereastra din dreptul meu. Portierele s-au deschis brusc, iar polițiștii au sărit afară. Câte doi din fiecare mașină, cu armele pregătite. Două revolve

și două puști. Marfă grea. Un revolver și o pușcă au alergat în spate. Unul dintre ei a dat buzna pe ușă.

Eu stăteam și mă uitam la ei. Știam cine era în restaurant. Un bucătar în spate. Două chelnerițe. Doi bătrâni. Și eu. Operațiunea asta îmi era destinată. Mă aflam în oraș de mai puțin de o jumătate de oră. Ceilalți cinci probabil că fuseseră aici toată viața lor. Orice problemă ar fi avut oricare dintre ei, un sergent stânjenit ar fi intrat fără gălăgie în local. Mai-mai că și-ar fi cerut scuze. Ar fi rostit ceva nedeslușit. L-ar fi rugat pe respectivul să vină până la secția de poliție. Așadar, armamentul greu și graba nu erau pentru vreunul dintre ei. Erau pentru mine. Am înfulecat ce mai rămăsese din ou și am strecurat o bancnotă de cinci dolari sub farfurie. Am împăturit ziarul uitat și l-am vârat în buzunarul hainei. Ținându-mi mâinile pe masă, la vedere, am golit ceașca.

Tipul cu revolverul a rămas la ușă. S-a ghemuit și a luat poziția de tragere ținând pistolul cu două mâini. Îndreptat spre capul meu. Tipul cu pușca s-a dat mai aproape. Erau niște băieți zvelți, în formă. Curăței și ordonați. Cu mișcări ca din manual. Revolverul de la ușă putea să acopere încăperea cu un anumit grad de exactitate. Invers, ar fi fost o greșeală. Revolverul și-ar fi putut rata ținta într-o încăierare directă, iar o salvă trasă la distanță de lângă ușă i-ar fi ucis pe polițistul care urma să efectueze arestarea și pe bătrânul din separeul din spate, precum și pe mine. Până în acel moment, procedau corect. Nicio îndoială în privința asta. Avantajul era de partea lor. Nici în privința asta nu încăpea vreo îndoială. Separeul strâmt mă ținea prizonier. Eram prea înghesuit ca să pot face ceva. Mi-am întins palmele pe masă. Polițistul cu pușca s-a apropiat.

— Nu mișca! Poliția! a țipat el.

Țipa cât de tare putea. Încerca să-și alunge încordarea și, totodată, să mă sperie. Mișcări ca la carte. Gălăgie și furie cât cuprinde, ca să frăgezească ținta. Am ridicat mâinile. Tipul cu revolverul a început să se apropie, venind dinspre ușă. Cel cu pușcociul s-a dat și mai aproape. Prea aproape. Prima lor greșeală. Prins la înghesuială, m-aș fi putut rezezi la țeva puștii, îndreptând-o cu forța în sus. Poate-ar fi urmat o salvă și, după un cot în fața polițaiului, arma ar fi fost a mea. Tipul cu revolverul își micșorase unghiul și nu putea risca să-și rănească partenerul. S-ar fi putut sfârși rău pentru ei. Dar am stat acolo, nemișcat, cu mâinile ridicate. Tipul cu pușca continua să zbiere și să țopăie.

— Ieși de-acolo, întinde-te pe podea! a țipat el.

Am ieșit încet din separeu și mi-am întins încheieturile spre polițistul cu revolverul. N-aveam de gând să mă întind pe podea. Nu voiam să le dau satisfacție băieților aștia de la țară. Nici dacă ar fi adus cu ei întregul departament de poliție înarmat cu mortiere. Tipul cu revolverul era sergent. Își păstra destul de bine calmul. Am stat în bătaia puștii în timp ce sergentul și-a pus revolverul în toc, și-a desprins cătușele de la centură și mi le-a prins la încheieturi. Cei din echipa de acoperire au intrat prin bucătărie. Au dat ocol tejghelei. Au luat poziție în spatele meu. M-au percheziționat. Cu meticulozitate. L-am văzut pe sergent luând act de clătinările din cap ale celorlalți: nu aveam la mine nici o armă.

Băieții din trupa de acoperire s-au dat cu un pas înapoi. Mă aflu în continuare în bătaia puștii. Sergentul a ieșit în față. Era un bărbat alb, îndesat, cu o constituție athletică. Suplu și bronzat. De vârsta mea. Pe ecusonul de plastic de deasupra buzunarului de la cămașă scria „Baker“. S-a uitat la mine.

— Ești arestat pentru crimă, a spus el. Ai dreptul să nu spui nimic. Orice spui poate fi folosit drept dovadă împotriva ta. Dacă nu-ți permiți să angajezi un avocat, statul Georgia va numi un avocat care să te reprezinte din oficiu. Înțelege aceste drepturi?

Era o redare reușită a Codului Miranda. Omul vorbea clar. Nu citea cuvintele de pe vreun bilețel. Vorbea ca și cum știa ce însemna și de ce era important. Pentru el și pentru mine. Nu i-am răspuns.

— Îți înțelege drepturile? a repetat.

Nici de data asta nu i-am răspuns. O experiență îndelungată m-a învățat că tăcerea absolută e calea cea mai bună. Cum ai spus ceva, riști să fie auzit aiurea. Înțeles greșit. Interpretat pe dos. Te poate incrimina. Te poate ucide. Tăcerea îl tulbură pe polițistul venit să te aresteze. E nevoit să-ți spună că ai dreptul să taci, dar îl calcă pe nervi când te folosești de acel drept. Eram arestat pentru crimă. Dar n-am spus nimic.

— Înțelege care-ți sunt drepturile? m-a întrebat iarăși tipul numit Baker. Vorbești englezește?

Era calm. Eu n-am spus nimic. El a rămas calm. Avea calmul unui om care depășise niște momente de pericol. N-avea decât să mă ducă la secție, după care deveneam problema altcuiva. S-a uitat la cei trei colegi ai săi.

— Bun, rețineți, n-a spus nimic, a mormăit el. Să mergem.

Am fost condus către ușă. Acolo am format un șir indian. Mai întâi Baker. Apoi tipul cu pușca, mergând cu spatele, având încă îndreptată spre mine țeava mare și neagră. Pe ecusonul lui scria „Stevenson“. Și el era un bărbat alb, de înălțime medie, în bună formă fizică. Arma lui arăta ca o țeavă de scurgere. Îndreptată spre măruntaiele mele. În spatele meu erau băieții care asigurau acoperirea. Am fost împins prin cadrul ușii cu palma lipită de spate.

Afară, în parcare cu pietriș, era arșiță de-a dreptul. Plo-uase toată noaptea și cea mai mare parte a dimineții. Acum soarele ardea, iar din pământ ieșeau aburi. În mod normal, ar fi fost un loc extrem de călduros și plin de praf. Astăzi aerul era încărcat de acea minunată aromă îmbătătoare de asfalt umed în bătaia soarelui de amiază. Mi-am ridicat fața spre soare și am tras aer în piept în timp ce polițiștii se regrupau. Mergeau umăr lângă umăr pe scurta distanță până la mașinile de patrulare. Stevenson continua să stea cu arma pregătită de tragere. La prima mașină a făcut un pas înapoi când Baker a deschis ușa din spate. Capul mi-a fost apăsător în jos. Am fost împins în mașină printr-un foarte corect contact șold la șold din partea agentului de acoperire din stânga. Băieții se mișcau bine. Într-un oraș atât de izolat, mișcările acestea erau cu siguranță consecința unor antrenamente temeinice și nu ale unei experiențe bogate. Eram singur pe bancheta din spate, izolată de restul mașinii cu un geam gros. Ușile din față erau încă deschise. Baker și Stevenson s-au urcat și ei. Baker s-a așezat la volan. Stevenson stătea pe jumătate întors ca să mă țină sub observație. Nimeni nu vorbea. Mașina de acoperire venea în urma noastră. Mașinile erau noi. Mergeau liniștit și fără hurducăieli. Înăuntru era curat și răcoare. Nu se vedeau urmele impregnate ale unor oameni disperți și jalnici mergând spre locul către care eram dus și eu.

M-am uitat pe fereastră. Georgia. Am văzut un ținut bogat. Cu sol mănos, umed și roșu. Pe câmpuri, rânduri foarte lungi și drepte de arbuști scunzi. Arahide, probabil. Recolte mărunte, dar prețioase pentru agricultori. Sau pentru proprietari. Oare oamenii de aici își stăpânesc pământurile? Sau acestea sunt ale marilor corporații? Nu știam.

Drumul până-n oraș a fost scurt. Pneurile mașinii fâșâiau pe asfaltul neted și umed. După vreo opt sute de metri

am văzut două clădiri curățele, ambele noi, înconjurate de grădini cu plante bine îngrijite. Secția de poliție și cea de pompieri. Se înălțau împreună izolate, la marginea nordică a orașului, îndărătul unui gazon larg, având în mijloc o statuie. Arhitectură provincială atractivă, realizată cu un buget generos. Șosele cu asfaltul neted, trotuare cu pavele roșii. La nici trei sute de metri mai la sud se înălța turla de un alb orbitor a bisericii, în spatele unui mic grup de clădiri. Se puteau vedea catargele pentru steaguri, copertinele, zugrăveala proaspătă, gazonul verde. Totul înviorat de ploaia torențială. Acum, din toate acestea ieșeau aburi; arșița le făcea mai impunătoare. O comunitate prosperă. Clădită, am presupus, pe baza unor venituri agricole considerabile și a unor impozite mari impuse navetiștilor care lucrau în Atlanta.

Stevenson continua să mă privească fix în timp ce mașina încetinea și se legăna apropiindu-se de secție. O alee ce descria un semicerc larg. Pe o placă aplicată pe un zid jos se putea citi: Margrave — Sediul central al Poliției. Mi-am zis: oare ar trebui să-mi fac griji? Eram arestat. Într-un oraș în care nu mai fusesem niciodată. După toate aparențele, pentru crimă. Dar știam două lucruri. Primul, că nu puteau dovedi că așa ceva s-a întâmplat dacă nu s-a întâmplat. Al doilea, că nu omorâsem pe nimeni. În orice caz, nu în orașul lor și nu în ultima vreme.

Capitolul 2

Mașina a oprit în dreptul ușilor unei clădiri joase și lungi. Baker s-a dat jos din mașină și s-a uitat în susul și în josul fațadei. Băieții din trupa de acoperire stăteau prin preajmă. Stevenson a dat ocol mașinii prin spate. A luat poziție vizavi de Baker. A îndreptat pușca spre mine. Băieții ăștia alcătuiau o echipă bună. Baker mi-a deschis ușa.

— OK, hai, să mergem, a spus el, aproape în șoaptă.

Își muta greutatea de pe un călcâi pe celălalt, scanând zona cu privirea. M-am răsucit încet și m-am dat jos cu greu din mașină. Cătușele nu-mi ușurau deloc sarcina. Se făcuse și mai cald. Am pășit în față și am așteptat. Băieții de la acoperire s-au postat în spatele meu. În fața mea era intrarea în secția de poliție. Pe buiandrugul ușii era gravat cu litere groase: „Orașul Margrave — Sediul central al Poliției.“ Dedesubt erau ușile cu canaturi din sticlă. Băieții de la acoperire m-au împins înăuntru, în spatele meu ușile acționate pneumatic s-au închis cu un șuierat.

Înăuntru era din nou răcoare. Totul era zugrăvit în alb și cromat. Luminile erau fluorescente. Arăta ca o bancă sau ca sediul unei firme de asigurări. Pardoseala era mochetată. Un sergent stătea în spatele unui birou de recepție lung.

După cum arăta locul, te-ai fi așteptat să spună: „Cu ce vă pot fi de folos, domnule?” Dar el n-a spus nimic. S-a mulțumit să se uite la mine. În spatele lui era un imens spațiu deschis. O brunetă îmbrăcată în uniformă stătea la un alt birou lat și jos. Își îndeplinea sarcinile birocratice lucrând la calculator. Acum se uita și ea la mine. Am rămas pe loc, flancat de doi polițiști. Stevenson stătea cu spatele lipit de biroul de recepție. Ținea pușca îndreptată spre mine. Baker stătea și el prin preajmă, uitându-se la mine. Sergentul de la recepție și femeia în uniformă se uitau la mine. Iar eu mă uitam pe rând la ei. Apoi am fost condus către stânga. Ne-am oprit în fața unei uși. Baker a deschis-o și am fost împins în încăpere. Era o sală pentru interogatorii. Fără ferestre. O masă albă și trei scaune. Mochetă. Sus, într-un colț, o cameră de luat vederi. Aerul din încăpere era rece. Eram încă ud din pricina ploii.

Am stat în picioare, cât timp Baker mi-a scotocit prin toate buzunarele. Lucrurile mele personale alcătuiau o gră-măjoară pe masă. Un teanc de bancnote. Câteva monede. Chitanțe, bilete, hârtiuțe. Baker a controlat ziarul și mi l-a lăsat în buzunar. S-a uitat în treacăt la ceasul de la mână și l-a lăsat la locul lui. Obiectele acelea nu-l interesau. Toate celelalte au fost introduse într-o pungă de plastic. O pungă făcută pentru oameni care aveau prin buzunare mai multe obiecte decât avusesem eu. Punga avea imprimată pe ea o etichetă albă. Stevenson a scris acolo un fel de număr. Baker mi-a spus să stau. După care au ieșit cu toții din încăpere. Stevenson a luat cu el punga cu obiectele mele. Au ieșit, au închis ușa și am auzit broasca încuindu-se. Era un zgomot greu, de mecanism bine uns.

Zgomotul preciziei. Zgomotul unei încuietori mari, din oțel. Părea o încuietoare care avea să mă țină încuiat.

*

Mi-am zis c-or să mă lase izolat o vreme. De regulă, așa se întâmplă. Izolarea provoacă nevoia de a vorbi. Iar nevoia de a vorbi se transformă în nevoie de a mărturisi. O arestare brutală urmată de o oră de izolare constituie o strategie destul de bună.

Dar socoteala mea a fost greșită. Nu plănuiseră o izolare de o oră. Asta a fost probabil a doua lor mică eroare tactică. Baker a descuiat ușa și a intrat în încăpere. Avea o ceașcă din plastic cu cafea. Apoi i-a făcut semn femeii în uniformă să intre. Cea pe care o văzusem la birou în holul de recepție. Încuietoarea solidă a zăngănit în spatele ei. Adusese cu ea o valiză metalică pe care a pus-o pe masă. A deschis-o și a scos din ea un suport pentru numere de culoare neagră. Înăuntru erau numere din plastic alb.

Mi-a întins suportul cu acea compasiune bruscă, dar sfioasă, tipică asistentelor de stomatologi. Am apucat suportul cu mâinile încătușate. M-am uitat în jos ca să mă asigur că e corect orientat și l-am ridicat sub bărbie. Femeia a scos din valiză un aparat foto hidos și s-a postat vizavi de mine. Și-a sprijinit coatele pe masă și a apucat aparatul. Aplecată în față. Sâni i se sprijineau pe marginea mesei. Era o femeie arătoasă. Păr negru, ochi frumoși. Am privit lung la ea și i-am zâmbit. Aparatul a scos un țăcănit și blițul a fulgerat. Înainte să mi-o ceară, m-am întors pe scaun într-o parte, pentru fotografia din profil. Am ținut numărul lung lipit de umăr și am privit țintă la perete. Din nou s-a auzit declicul aparatului, însoțit de fulgerul blițului. M-am întors la loc și i-am înapoiat numărul. Cu amândouă mâinile, din pricina cătușelor. L-a luat de la mine cu acel

zâmbet chinuit care spunea: da, e neplăcut, dar necesar. Ca o asistentă de dentist.

Apoi a scos dispozitivul de luat amprente. Un carton cu zece dreptunghiuri delimitate, deja etichetate cu un număr. Spațiile pentru amprente sunt întotdeauna prea mici. Dispozitivul de față avea prevăzut pe revers două pătrate pentru amprente palmelor. Cătușele îngreunau procedura. Baker nu s-a oferit să mi le scoată. Femeia mi-a dat cu cerneală pe mâini. Avea degetele catifelate și reci. Nu purta verighetă. După aceea mi-a dat niște șervețele. Cerneala se îndepărta foarte ușor. Un tip nou de cerneală, cum nu mai văzusem până atunci.

Femeia a scos filmul din aparat și l-a pus pe masă alături de cartonul cu amprente. A așezat apoi aparatul foto în valiză. Baker a bătut la ușă. S-a auzit din nou declicul încuietorii. Femeia și-a luat obiectele. Nimeni n-a scos un cuvânt. Femeia a ieșit din cameră. Baker a rămas înăuntru, cu mine. A tras ușa, care s-a închis cu același țâcănit de mecanism uns. Apoi s-a rezemat de ușă și s-a uitat la mine.

— Șeful meu o să vină aici, a spus. O să trebuiască să vorbești cu el. Avem o problemă. Trebuie clarificată.

Nu i-am răspuns nimic. Faptul că vorbea cu mine nu avea să clarifice nicio situație pentru nimeni. Dar tipul se comporta civilizată. Respectuos. Așa că l-am supus unui test. Am întins mâinile spre el. O solicitare nerostită de a-mi desface cătușele. O clipă, n-a schițat nici un gest, dar apoi a scos cheia și le-a descuiat. Le-a prins la centură. S-a uitat la mine. M-am uitat și eu la el și mi-am lăsat brațele pe lângă corp. Fără să răsuflu, plin de recunoștință. Fără să-mi frec jalnic mâinile. Nu voiam să închei vreo relație cu individul acesta. Dar am catadicsit să vorbesc.

— Bun, am spus. Să mergem să vorbim cu șeful dumatilă.

Era prima oară când vorbeam de când comandasem micul dejun. Acum era rândul lui Baker să se arate recunoscător. A bătut de două ori în ușă, care a fost descuiată din exterior. A deschis-o și mi-a făcut semn să ies. Stevenson aștepta cu spatele spre marea zonă deschisă de la intrare. Pușca dispăruse. La fel și băieții din echipa de acoperire. Lucrurile se domoleau. Cei doi m-au încadrat. Baker m-a prins ușor de cot. Am traversat zona de recepție printr-o parte și am ajuns la o ușă din spate. Stevenson a deschis-o și am intrat prin ea într-un birou spațios. Peste tot, lemn de trandafir.

Un grăsan stătea așezat la un birou mare din lemn de trandafir. În spatele lui erau două steaguri mari. În stânga, steagul Americii, cu tiv aurit, iar în dreapta un drapel care era, probabil, steagul statului Georgia. Pe perete, între cele două steaguri, era un ceas. Era un obiect mare, rotund și vechi, în ramă de mahon. Arăta de parcă acumulasese decenii de lustru. Am presupus că trebuie să fie ceasul recuperat din vechiul sediu al secției de poliție pe care o dărrâmaseră ca s-o construiască pe cea nouă. Mi-am zis că arhitectul îl folosise ca să dea o tentă istorică noii construcții. Arăta aproape douăsprezece și jumătate. Grăsanul de la biroul cel mare a ridicat spre mine privirea în momentul când am fost împins către el. L-am văzut cum se uita la mine fără expresie, cântărindu-mă din ochi. M-a privit din nou, și mai dur. Apoi, aruncându-mi un rânjet disprețuitor, mi-a vorbit cu un găjâit care ar fi putut să fie un răcnet, dacă n-ar fi ieșit din niște plămâni oboșiți.

— Ia scaunu' ăla-n cur și ține-ți închisă gura aia scârboasă, mi-a zis.

Grăsanul era o surpriză. Chiar arăta ca un nemernic sadea. Cu totul diferit față de ce văzusem până atunci. Baker

și colegii din echipajul venit să mă aresteze erau niște meseriași. Profesioniști și eficienți. Femeia care-mi luase amprentele fusese cumsecade. Dar șeful ăsta de poliție grăsan irosea spațiul ocupat. Păr rar și slinos. Transpirat, în ciuda aerului răcoros. Avea tenul cenușiu și plin de pete roșii al unui individ supraponderal, certat cu exercițiile fizice. Tensiunea arterială mare cât casa. Arterele tari ca piatra. Nu părea nici pe jumătate competent.

— Mă numesc Morrison, a găjâit el. (Ca și cum m-ar fi interesat.) Sunt șeful departamentului de poliție de aici, din Margrave. Iar tu ești un ticălos criminal din afara orașului. Ai venit aici, în orașul meu, și ai zbârcit-o chiar pe proprietatea privată a domnului Kliner. Așa că acum o să depui o mărturie completă în fața șefului detectivilor.

S-a oprit și s-a uitat la mine. De parcă tot se mai chinuia să mă citească. Sau parcă aștepta un răspuns. N-a primit niciunul. Așa că degetul lui dolofan a străpuns aerul, îndreptat spre mine.

— După care-o să te duci la pușcărie, a spus. Iar pe urmă o s-ajungi pe scaunul electric. Și după aia o să mă ușurez pe mormântul tău căcăcios de sărăntoc.

Și-a ridicat hoitul masiv de pe scaun și s-a uitat în altă parte.

— M-aș ocupa chiar eu de treboara asta, a spus. Dar sunt foarte prins.

A ieșit legănându-se din spatele biroului. Stăteam acolo, între birou și ușă. În timp ce trecea pe lângă mine, s-a oprit. Nasul lui umflat abia dacă-mi ajungea la nasturele mijlociu al hainei. Continua să se uite la mine de parcă l-ar fi frământat ceva.

— Te-am mai văzut înainte, a spus. Dar unde?

A aruncat o privire spre Baker, apoi către Stevenson. De parcă s-ar fi așteptat ca aceștia să noteze ce spunea și când spunea.

— L-am mai văzut pe individul ăsta, le-a spus el.

*

A trântit ușa de la birou și am rămas în așteptare cu cei doi polițiști până când șeful detectivilor și-a făcut apariția. Un negru înalt, nu bătrân, dar cu tâmple cărunte și cu un început de chelie. Exact cât trebuia ca să-i dea un aer patrician. Sprinten și încrezător. Bine îmbrăcat, într-un costum de tweed de modă veche. Vestă din moleschin. Pantofi lustruiți. Nenișorul ăsta arăta așa cum trebuie să arate un șef. Le făcu semn din cap lui Baker și Stevenson să iasă din birou. Aceștia închiseră ușa în urma lor. Omul se așeză la birou și îmi făcu semn să mă așez pe scaunul de vizavi. Deschise cu zgomot un sertar, de unde scoase un casetofon. Îl ridică deasupra capului ca să descâlcească firele. Îl băgă în priză și conectă microfonul. Introduse o casetă. Apăsă butonul de înregistrare și acționă butonul microfonului cu unghia. Opri caseta și o derulă înapoi. Apăsă butonul de redare. Se auzi pocnetul unghiei. Dădu din cap aprobator. O derulă din nou înapoi și apăsă butonul de înregistrare. Eu ședeam și mă uitam la el.

Pentru o clipă s-a lăsat liniștea. Nu se mai auzea decât un zumzet slab: aerul condiționat, luminile sau computerul. Sau casetofonul care huruia încetișor. Auzeam și ticăitul lent al ceasului vechi de pe perete. Scottea un sunet răbdător, ca și cum ar fi fost pregătit să ticăie o veșnicie, indiferent ce aș fi făcut eu. Deodată tipul s-a îndreptat de spate și s-a uitat cu asprime la mine. A făcut șmecheria cu degetele împreunate

care închipuie o piramidă, așa cum numai indivizii înalți și eleganți reușesc.

— Bun, a spus. Avem câteva întrebări, nu-i așa?

Avea o voce gravă. Ca un huruit. Fără accent sudic.

Arăta și vorbea ca un bancher din Boston, doar că era negru.

— Mă numesc Finlay, a spus. Am gradul de căpitan. Sunt șeful biroului de investigații al acestui departament. Înțeleg că ți s-au adus la cunoștință drepturile, încă nu ai confirmat că ai înțeles care sunt ele. Înainte de a continua, trebuie să depășim această etapă preliminară.

Nu un bancher din Boston. Mai degrabă un tip de la Harvard.

— Înțeleg care-mi sunt drepturile, am spus, iar el a încuviințat din cap.

— Bun. Mă bucur să aud asta. Unde ți-e avocatul?

— Nu am nevoie de avocat, am spus.

— Ești acuzat de crimă, a spus. Ai nevoie de un avocat. O să-ți punem la dispoziție unul, să știi. Din oficiu. Vrei să-ți asigurăm un avocat din oficiu?

— Nu, nu am nevoie de avocat, am spus.

Tipul pe care-l chema Finlay m-a privit fix pe deasupra degetelor împreunate.

— Bine, a spus. Dar va trebui să semnezi o declarație cum că ai fost înștiințat că poți avea un avocat din oficiu, dar tu nu vrei așa ceva.

— În regulă, am spus.

A scos un formular dintr-un alt sertar și s-a uitat la ceasul de la mână ca să treacă data și ora. Mi-a întins formularul peste masă. O cruce mare imprimată marca linia unde trebuia să semnez. Mi-a întins și un pix. Am semnat

și i-am înapoiat formularul. După ce l-a verificat, l-a pus într-un dosar de culoare gălbuie.

— Nu reușesc să descifrez semnătura, a spus. Așa că, pentru evidențele noastre, vom începe cu numele, adresa și data nașterii.

A urmat din nou un moment de tăcere. M-am uitat la el. Era un tip încăpățânat. La vreo patruzeci și cinci de ani. N-ajungi șeful detectivilor într-o circumscripție din Georgia când ești negru și ai patruzeci și cinci de ani decât dacă ești un tip încăpățânat. N-aveam nici o șansă dacă-l luam în balon. Am tras aer în piept.

— Mă numesc Jack Reacher, am spus. Fără al doilea nume. Fără adresă.

Șeful detectivilor și-a notat informațiile pe care i le-am dat. Nu era prea mult de scris. T-am spus data la care mă născusem.

— În regulă, domnule Reacher, a spus Finlay. Cum spuneam, avem o mulțime de întrebări. Am aruncat o privire la efectele dumatiale personale. N-aveai nici un act de identitate. Nici permis de conducere, nici cărți de credit, nimic. Zici că n-ai nici o adresă. Așa că îmi pun întrebarea: cine-i individul ăsta?

N-a așteptat ca eu să comentez chestia asta.

— Cine era tipul cu capul ras? m-a întrebat el.

N-am răspuns. Mă uitam la ceasul cel mare de pe perete, așteptând ca minutarul să se miște.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a spus el.

Habar n-aveam ce se întâmplase. Absolut deloc. Ceva i se întâmplase cuiva, dar nu mie. Am rămas acolo, fără să răspund.

— Ce este Pluribus? a întrebat Finlay.

M-am uitat la el, ridicând din umeri.

— Deviza Statelor Unite? am spus. E Pluribus Unum? Adoptată în 1776 la al doilea Congres Continental, așa e?

S-a mulțumit să mormăie ceva. Am continuat să mă uit țintă la el. Mi-am zis că ăsta era genul de om care ar putea să răspundă la o întrebare.

— Despre ce e vorba? l-am întrebat.

Din nou, tăcere. S-a întors ca să se uite la mine. Îl vedeam cum se gândește dacă să-mi răspundă și în ce fel.

— Despre ce e vorba? l-am întrebat din nou.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, împreunându-și degetele.

— Știi bine despre ce e vorba, a spus. Omucidere. Cu unele caracteristici deconcertante. Victima a fost găsită în dimineața asta la depozitul Kliner. La capătul nordic al drumului regional, la intersecția cu autostrada. Un martor a relatat că a văzut un bărbat îndepărtându-se de locul cu pricina. La scurt timp după orele opt, în această dimineață. În descrierea dată se vorbea despre un bărbat alb, foarte înalt, blond, purtând un pardesiu lung, de culoare neagră, fără pălărie, fără bagaj.

Din nou tăcere. Sunt bărbat alb. Sunt foarte înalt. Am părul blond. Stăteam în fața lui, fiind îmbrăcat într-un pardesiu lung, de culoare neagră. Nu aveam nimic pe cap. Și nici bagaj n-aveam. În dimineața aceea, mersesem pe jos, pe drumul regional, timp de aproape patru ore. De la opt până pe la douăsprezece fără un sfert.

— Cât de lung este drumul regional? am spus. De la autostradă până aici?

Finlay s-a gândit la întrebare și mi-a răspuns:

— Cred că vreo douăzeci și doi de kilometri.

— Exact. Am mers pe jos tot drumul de la autostradă până în oraș. Vreo douăzeci și doi de kilometri. O mulțime de oameni trebuie să mă fi văzut. Asta nu înseamnă că am făcut ceva cuiva.

N-a răspuns. Curiozitatea începea să-mi fie stârnită de această situație.

— E teritoriul vostru? l-am întrebat. De aici tocmai până la autostradă?

— Da, e al nostru, a spus. Aspectele legate de jurisdicție sunt clare. Nici o scăpare pentru dumneata în direcția asta, domnule Reacher. Granița orașului se întinde cale de douăzeci și doi de kilometri, exact până la autostradă. Iar depozitul de acolo e în parohia mea, fără doar și poate.

A făcut o pauză. Am încuviințat din cap. A continuat:

— Kliner a construit clădirile acum cinci ani, a spus. Ai auzit de el?

Am clătinat din cap.

— Cum puteam să aud de el? N-am mai fost niciodată aici.

— E un barosan de prin părțile locului, a spus Finlay. Afacerea lui de acolo ne aduce multe impozite, ne face mult bine. O mulțime de venituri și multe beneficii pentru oraș, fără prea multă mizerie, fiindcă e atât de departe, pricepi? Așa că încercăm să avem grijă de această afacere. Dar acum a devenit scena unei omucideri, iar dumneata trebuie să dai niște explicații.

Omul își făcea meseria, dar îmi irosea timpul.

— În regulă, Finlay, am spus. O să dau o declarație în care o să descriu toate chestiile mărunte pe care le-am făcut de când am intrat pe teritoriul amărâtului vostru de oraș și până când am fost luat pe sus tocmai când serveam micul dejun. Dacă dumneata poți să pricepi ceva din treaba asta, îți dau o medalie. Fiindcă tot ce-am făcut a fost să pun un picior în fața celuilalt timp de aproape patru ore printr-o ploaie torențială, pe toată lungimea celor douăzeci și doi de kilometri prețioși ai tăi.